

I katastrofens Thailand upptäckte Emilie Tingström sin ledartalang:

'Plötsligt lydde folk allt jag sa'

Åtta dagar i Thailand blev en supersnabb ledarskola för sjuksköterskan Emilie Tingström, som aldrig tidigare varit chef. Hon axlade ledarrollen när ingen annan gjorde det. "Jag tog initiativ och vågade säga: Så här gör vi! Det föll sig naturligt." I kaoset vaknade egenskaper hon inte visste att hon hade.

TEXT:
JANE
BERGSTEDT

FOTO:
ROLF
HAMILTON

På nyårsafton fick hon frågan om hon kunde åka ner till Thailand och hjälpa till. Sjuksköterskan Emilie Tingström i Länna sa ja direkt. Tonårsbarnen var hos sin pappa över helgen.

Hon fick två timmar på sig att packa, några shorts, t-tröjor och sandaler. På Arlanda träffade hon sina blivande arbetskamrater för den kommande veckan, två läkare, en kristerapeut, en präst och en socio-nom.

"Det var som i en agentroman när vi fick veta lite om vårt uppdrag, men inte mycket om förutsättningarna. Vår resa finansierades med

privata pengar från Initiativet för hjälp till tsunamioffren. Ett hotell stod till vårt förfogande i Phuket och där fanns en svensk läkare."

Nyåret firades med lite champagne på ett nästan tomt plan. En märklig upplevelse, säger hon. Bara några myndighetsrepresentanter flög ner samtidigt. Alla turistresor hade stoppats.

De sov större delen av resan. Ingen visste vad som väntade dem.

Väl på plats var frågan vad de skulle göra. Den svenske läkaren hade inte mycket tid för gruppen, han tyckte att det var frustrerande att spendera tid på möten när det fanns så mycket akut att göra.

■ EMILIE TINGSTRÖM

ÅLDER: 44.

GÖR: Sjuksköterska inom hemsjukvården.

FAMILJ: Två barn i tonåren.

BOR: Hus i Länna utanför Uppsala.

KONTAKT: emilie.t@telia.com

BÄST I THAILAND: "Jag har varit med om en världshistorisk händelse och jag gjorde nytta."

VÄRST I THAILAND: "Alla förfärliga och sorgliga historier och människöden jag fick ta del av."

"Vi behövde rekognoscera. Där vi var i Phuket såg det alldeles normalt ut. Men inte så långt därifrån var

förödelsten nästan total och thailändarna slet med att rensa och försöka få något slags ordning i kaos."

De tryckte upp information om att de fanns på hotellet och inriktade sig främst på att ta hand om anhöriga, men även volontärer som behövde hjälp och stöd. Det var det mest akuta hjälpbehovet en dryg vecka efter katastrofen.

”JÄVEN OM DET HÄR VAR EN UNIK SITUATION SÅ HAR JAG FÅTT SMAK PÅ CHEFSJOBDET”

"De volontärer vi kom i kontakt med sa: Ni är de första som frågar hur vi mår, tack! De behövde få kliva ur sina självpåtagna hjälteroller ett litet tag."

Soffan i receptionen på hotellet blev mottagningen.

Någon ledare för gruppen hade aldrig utsetts. Det var tänkt att en av dem skulle samordna arbetet, men den personen var tveksam och blev dessutom magsjuk. Några i gruppen bad Emilie att leda och fördela arbetet från och med dag två.

"Jag hade på något sätt intagit en ledarroll, jag tog initiativ och jag vågade säga: Så här gör vi! Det föll sig naturligt."

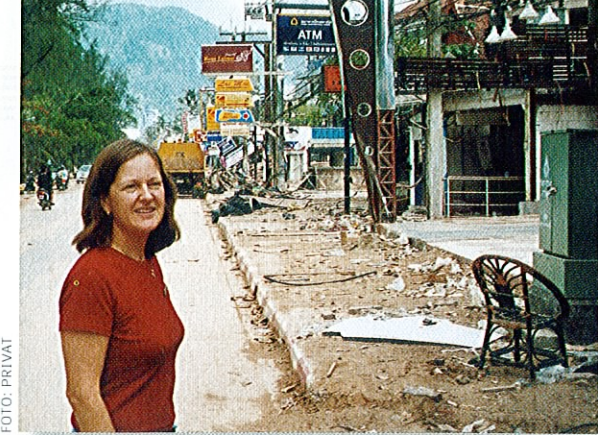
Mitt i kaos krävdes det att någon tog kommandot. Det gick inte att diskutera sig fram till beslut, den tiden fanns inte.

"Jag pekade med hela handen. Det är inte min stil, men situationen krävde det. Jag var fascinerad av att folk plötsligt lydde allt jag sa."

Alla samlades vid frukosten, då dagens arbete fördelades, och vid middagen på kvällen.

"Då var det information. Alla fick berätta vad de gjort under dagen och vilka kontakter som tagits. Även vi hade ett behov av att prata av oss, men det fick inte dra ut på tiden. Det hände att jag avbröt för att komma vidare."

De diskuterade också om de

Mitt i kaoset. En vecka efter tsunamin var Emilie på plats för att hjälpa och stödja anhöriga och volontärer.

att prioritera arbetet. Dessutom höll jag kontakt med Sverige.”

”En dag var som en hel vecka hemma”, säger hon. Det hände saker hela tiden, i varje sekund. De pratade till och med fortare vilket resulterade i felsägningar, fantastiska nya ord som de kunde skratta åt.

Skratta mitt i all olycka och sorg?

”Ja absolut! Skratt löser spänningar. Vi behövde det och jag visade att det var tillåtet. Något normalt mitt i allt överkligt som hänt.”

”Men när jag pratade med någon drabbad var jag nogna med att dra ner på takten, prata långsamt och vara så tydlig som möjligt, ge korrekta besked så långt vi kunde.”

En dag åkte hon och några arbetskamrater upp till Khao Lak, ett av de värst drabbade områdena med många omkomna svenskar. Framför allt ville de besöka templet där kropparna samlades upp för att se hur arbetet gick till.

Även om det var fasansfullt så klarade Emilie Tingström besöket utan problem.

”Jag tyckte nästan det var otäckt att jag inte reagerade starkare. Jag var mer uppmärksam på hur de andra tog det och var noggrann med att säga att de bara skulle vara med så långt de orkade.”

Hon har en bakgrund som lantbrukare med får och nötboskap och

EMILIES LÄRDOMAR FRÅN THAILAND:

- Att jag förs lita på min intuition.
- Att det inte är farligt att prata om svåra saker.
- Att det är bra att ifrågasätta och ompröva det man håller på med, hela tiden.

därmed en viss vana att hålla på med sådant som andra kan tycka är ”äckligt”.

Anledningen till att de besökte templet var för att kunna ge korrekt information till anhöriga, inte minst för att få dem att avstå från att åka dit. Att ha sett med egna ögon.

”Det var fantastiskt med vilken värdighet och noggrannhet thailändarna tog hand om kropparna. De var beundransvärda.”

Gruppen fylldes på med nya människor under veckan som behövde introduktion. Det tog någon dag för dem att komma in i gänget. Gruppdynamik i rekordfart. Från sex personer till sexton.

Några gånger blev hon riktigt arg och rensade luften direkt.

”En morgon protesterade två som skulle arbeta tillsammans för att de inte kände varandra. De var riktigt

På hemmaplan. Klarade jag detta, så klarar jag det mesta, säger Emilie Tingström efter upplevelsorna i Thailand.

upprörda och jag blev inte mindre arg. Jag tog dem åt sidan direkt. Det var ju faktiskt inget rimligt krav där och då.”

Emilie Tingström såg som en av sina viktigaste uppgifter att ta hand om de andra, fråga om de sov gott, drack tillräckligt med vatten, hann

äta lunch. En riktig mammaroll.

”Det var nödvändigt. Vi hade inte råd med hjälparbetare som kollapsade.”

Hon var också nogna med att berömma sina medarbetare, som hela tiden utsattes för situationer som ibland översteg deras förmåga, men ändå måste hanteras. De behövde all uppmuntran.

”Alla gjorde en enastående insats.”

Emilie Tingström gick på sin magkänsla hela tiden. Det fanns inget annat att stödja sig på i en alldeles ny och mycket kaotisk värld.

”Egentligen var det en fantastisk ledarskola på väldigt kort tid. Även om det här var en unik situation så har jag fått smak på chefsjobbet. Klarade jag det här så klarar jag det mesta. Mitt självförtroende har fått sig en rejäl skjuts och det öppnar helt nya möjligheter här hemma.” □

